

Kniha Daniel – sto sedmdesát čtyři

Prorocké vhledy a božská zjevení: Porozumění Danielovu vidění a jeho důsledkům pro poslední dny

Jeff Pippenger

2024-04-04

Když přistoupíme k třetí zástupné válce, znázorněné ve verších třináct až patnáct, připomeneme si, co těmto veršům předcházelo. V desáté kapitole Daniel přijímá své poslední vidění a přitom je označen za toho, kdo rozumí jak vnitřním, tak vnějším prorockým viděním. Hebrejské slovo „dabar“, znamenající „slovo“, je přeloženo jako „věc“. V deváté kapitole, když Gabriel přišel, aby Danielovi dal porozumět vidění o dvou tisících třech stech dnech, bylo hebrejské slovo „dabar“ přeloženo jako „záležitost“.

Ano, když jsem se ještě modlil, tu se mne dotkl muž Gabriel, jehož jsem viděl v dřívějším vidění, přilétaje rychle v době večerní oběti. A poučil mne, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti udělil rozumnost a porozumění. Na počátku tvých úpěnlivých proseb vyšlo slovo, a já jsem přišel, abych ti je oznámil; neboť jsi velmi milovaný. Proto porozuměj tomu slovu a zvaž to vidění. Daniel 9,21–23.

Když Gabriel Danielovi řekl, aby „porozuměl slovu a uvážil vidění“, hebrejské slovo „biyn“ bylo přeloženo jak jako „porozumět“, tak také jako „uvážit“. Toto slovo znamená v mysli oddělit. Gabriel Daniela poučil, aby v mysli rozlišil mezi „dabar“, přeloženým jako „slovo“, a „mareh“, přeloženým jako „vidění“. Aby Daniel porozuměl výkladu, který mu Gabriel podával ohledně proroctví o dvou tisících třech stech letech, měl rozpoznat rozdíl mezi prorockým viděním označeným jako „slovo“ a prorockým viděním „mareh“. „Slovo“, které je „dabar“, ve významu slovo, představuje vnější linii proroctví a vidění „mareh“ představuje vnitřní linii proroctví.

V desáté kapitole knihy Daniel je první pravdou, která je zjevována studentu proroctví, to, že Daniel představuje Boží lid v posledních dnech, jenž rozumí jak vnitřním, tak vnějším liniím proroctví.

Ve třetím roce Kýra, krále perského, bylo Danielovi, jehož jméno bylo Beltešasar, zjeveno jedno slovo; a to slovo bylo pravdivé, ale stanovený čas byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a měl porozumění vidění. Daniel 10,1.

„Ta věc“ je hebrejské slovo „dabar“ a „vidění“ je vidění „mareh“. Jako prorok Daniel představuje Boží lid posledních dnů, jehož dokonalým naplněním je sto čtyřicet čtyři tisíc. Třetí rok Kýra staví Daniela do reformní linie, která započala v době konce roku 1989. V „oněch dnech“, jež představují dějiny od roku 1989 až po brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech, Daniel truchlil po tři týdny. V reformní linii sto čtyřiceti čtyř tisíc období truchlení označuje tři a půl dne, po které jsou dva svědkové ze Zjevení, kapitoly jedenácté, mrtví na ulici. Ulice onoho velikého města Sodomy a Egypta, kde byl také ukřižován náš Pán, je rovněž Ezechiellovým údolím mrtvých suchých kostí.

V desáté kapitole je Daniel proměněn k obrazu Krista a třikrát se ho dotkne ten, kdo předtím, než Gabriel vyloží vidění, které Daniel spatřil. Toto vidění způsobilo oddělení dvou tříd ctitelů. Věčné evangelium vždy vytváří dvě třídy ctitelů. Daniel představoval třídu ctitelů znázorněnou jako sto čtyřicet čtyři tisíc, na rozdíl od třídy těch, kteří před viděním uprchli ve strachu.

Před desátou kapitolou přišel Gabriel k Danielovi třikrát, aby vyložil vidění. Vyložil vidění sedmé a osmé kapitoly, která znázorňovala království biblického proroctví jak v jejich politickém projevu (sedmá kapitola), tak v jejich náboženském projevu (osmá kapitola). Poté v deváté kapitole Gabriel vyložil proroctví o dvou tisících třech stech letech. V desáté kapitole přichází Gabriel, aby dokončil výklad, který zůstal v deváté kapitole neúplný, a aby Danielovi podal výklad vidění, jež dalo vzniknout dvěma třídám uctíváčů. Gabriel nejprve podává Danielovi ve čtrnáctém verši obecný přehled toho vidění.

Nyní jsem přišel, abych ti dal porozumět tomu, co potká tvůj lid v posledních dnech; neboť to vidění se vztahuje ještě k mnoha dnům. Daniel 10,14.

Vidění Krista, které dalo vzniknout dvěma třídám uctíváčů, představuje to, co postihne Boží lid v posledních dnech. Výklad sedmé a osmé kapitoly byl výkladem dějin znázorněných vzestupem a pádem království biblického proroctví, ilustrovaných postupně dravými šelmami a zvířaty svatyně. Výklad deváté kapitoly byl podrobným rozбором různých prorockých období obsažených v proroctví o dvou tisících třech stech letech. Vidění oslaveného Krista v desáté kapitole nějakým způsobem představovalo to, co postihne Boží lid v posledních dnech. Než Gabriel začne s podrobným přehledem dějin, který je výkladem vidění oslaveného Krista, připomíná Danielovi, že mu již řekl, co tento výklad představuje.

I řekl: Víš, proč jsem přišel k tobě? Nyní se vrátím, abych bojoval s knížetem Persie; a až odejdu, hle, přijde kníže Řecka. Daniel 10,20.

Gabriel připomíná Danielovi, že mu ve čtrnáctém verši řekl, že přišel, aby Danielovi dal porozumět tomu, co potká Boží lid v posledních dnech, a očekával, že Daniel zasadí následující výklad prorockých dějin do tohoto kontextu. Daniel od prvního dne, kdy se začal rmoutit, usiloval o konkrétní porozumění.

I řekl mi: Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy jsi obrátil své srdce k tomu, abys porozuměl a pokořil se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena a já jsem přišel pro tvá slova. Avšak kníže království perského stálo proti mně po jednadvacet dní; ale aj, Michael, jeden z předních knížat, přišel mi na pomoc; a já jsem tam zůstal u králů perských. Daniel 10,12.13.

Po třech týdnech Danielova truchlení spatřil vidění Krista, které se prorocky shodovalo s viděním Krista, jehož byl Jan na Patmu svědkem.

„Nikdo menší než Syn Boží se zjevil Danielovi. Tento popis se podobá tomu, který podal Jan, když mu byl Kristus zjeven na ostrově Patmos. Náš Pán nyní přichází s jiným nebeským poslem, aby Daniela poučil o tom, co se stane v posledních dnech. Toto poznání bylo dáno Danielovi a na základě vnuknutí zaznamenáno pro nás, na něž přišel konec věků.“

„Velké pravdy zjevené Vykupitelem světa jsou určeny těm, kdo hledají pravdu jako skryté poklady. Daniel byl mužem pokročilého věku. Jeho život plynul uprostřed přitažlivosti pohanského dvora, jeho mysl byla zatížena záležitostmi veliké říše; přesto se od toho všeho odvrací, aby pokořil svou duši před Bohem a hledal poznání záměrů Nejvyššího. A v odpověď na jeho prosby bylo sděleno světlo z nebeských dvorů pro ty, kdo budou žít v posledních dnech. S jakou vážností bychom tedy měli hledat Boha, aby otevřel naši mysl k pochopení pravd, které jsou nám přinášeny z nebe.“

„A já Daniel sám jsem viděl to vidění; muži pak, kteří byli se mnou, toho vidění neviděli; ale padla na ně veliká hrůza, takže utekli, aby se skryli.... A nezůstalo ve mně síly; neboť má krása se ve mně proměnila v porušenost a nezachoval jsem žádné síly.“ Taková bude zkušenost každého, kdo je skutečně posvěcen. Čím jasnější bude jejich pohled na velikost, slávu a dokonalost Krista, tím živěji uvidí svou vlastní slabost a nedokonalost. Nebudou mít žádný sklon přisuzovat si bezhříšný charakter; to, co se jim na sobě samých jevílo jako správné a krásné, se ve srovnání s Kristovou čistotou a slávou bude jevit pouze jako nehodné a porušitelné. Tehdy, když jsou lidé odděleni od Boha a když mají o Kristu jen velmi nejasné představy, říkají: „Jsem bez hříchu; jsem posvěcen.“

„Tu se prorokovi zjevil Gabriel a takto k němu promluvil: „Daniele, muži velice milovaný, porozuměj slovům, která k tobě mluvím, a postav se zpřímá; neboť nyní jsem poslán k tobě.“ A když ke mně promluvil toto slovo, stál jsem třesa se. I řekl mi: „Neboj se, Danieli; neboť od prvního dne, kdy jsi obrátil své srdce k tomu, abys porozuměl a pokořoval se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem přišel pro tvá slova.“

„Jak veliká pocta byla prokázána Danielovi Velebností nebes! Utěšuje svého chvějícího se služebníka a ujišťuje ho, že jeho modlitba byla v nebi vyslyšena a že v odpověď na onu vroucí prosbu byl poslán anděl Gabriel, aby zapůsobil na srdce perského krále. Panovník po tři týdny, zatímco se Daniel postil a modlil, odolával působení Ducha Božího, avšak Kníže nebes, archanděl Michael, byl vyslán, aby obrátil srdce zatvrzelého krále k tomu, aby učinil nějaký rozhodný krok jako odpověď na Danielovu modlitbu.“

„A když ke mně promluvil takovými slovy, sklonil jsem svou tvář k zemi a oněměl jsem. A hle, cosi jako podoba synů lidských se dotklo mých rtů.... A řekl: Ó muži velice milovaný, neboj se; pokoj tobě; buď silný, ano, buď silný. A když ke mně promluvil, byl jsem posílen a řekl jsem: Ať mluví můj pán, neboť jsi mne posílil.“ Tak veliká byla božská sláva zjevená Danielovi, že ten pohled nemohl snést. Potom posel z nebe zahalil jas své přítomnosti a zjevil se prorokovi jako „cosi jako podoba synů lidských“. Svou božskou mocí posílil tohoto muže bezúhonnosti a víry, aby vyslechl poselství, které mu bylo posláno od Boha.

„Daniel byl oddaným služebníkem Nejvyššího. Jeho dlouhý život byl naplněn ušlechtilými skutky služby pro svého Pána. Jeho čistota charakteru a neochvějná věrnost se vyrovnají jedině jeho pokoře srdce a jeho zkroušenosti před Bohem. Opakujeme: Život Danielův je inspirovaným obrazem pravého posvěcení.“ Review and Herald, 8. února 1881.

Danielova zkušenost v desáté kapitole představuje Boží lid v posledních dnech, který stejně jako Daniel a Jan rozumí Zjevení Ježíše Krista. Klíč k zařazení Daniela do prorockých dějin, v nichž se

jeho zkušenost nachází, spočívá ve skutečnosti, že byl v truchlení a že Michael byl vyslán při závěru jednadvaceti dnů. V prvním verši Daniel zaznamenává, že porozuměl jak vnitřním, tak vnějším viděním prorocství. Před jednadvaceti dny měl Daniel neúplné porozumění oběma viděním, avšak s výkladem Gabriela Daniel plně chápe „věc“ a „vidění“ jako rozdílná zjevení.

„Když se přibližovala doba ukončení sedmdesátiletého zajetí, Danielova mysl byla hluboce zaměstnána Jeremjášovými prorocstvími. Viděl, že nastává čas, kdy Bůh dá svému vyvolenému lidu další příležitost ke zkoušce; a s postem, pokořením a modlitbou úpěnlivě prosil Boha nebes za Izrael těmito slovy: ‚Ó Pane, veliký a hrozný Bože, který zachovááš smlouvu a milosrdenství těm, kdo tě milují a zachovávají tvá přikázání; zhřešili jsme, dopouštěli jsme se nepravosti, jednali jsme ničemně a bouřili jsme se, odchýlivše se od tvých ustanovení a od tvých soudů; neuposlechli jsme ani tvých služebníků, proroků, kteří mluvili tvým jménem k našim králům, našim knížatům a našim otcům i ke všemu lidu země.‘“

„Povšimněte si těchto slov. Daniel nevyznává před Hospodinem svou vlastní věrnost. Místo aby o sobě prohlašoval, že je čistý a svatý, ztotožňuje se s těmi v Izraeli, kteří jsou skutečně hříšní. Moudrost, kterou mu Bůh udělil, převyšovala moudrost moudrých mužů tohoto světa právě tak, jako je světlo slunce zářícího na nebi v poledne jasnější než nejslabší hvězda. A přece uvažujte o modlitbě, která vychází ze rtů tohoto muže tak vysoce obdařeného Nebem. V hlubokém pokoření, se slzami a s rozervaným srdcem prosí za sebe i za svůj lid. Otevírá svou duši před Bohem, vyznává svou vlastní nicotnost a uznává velikost a velebnost Páně.“

„Jaká opravdovost a vroucnost se vyznačuje jeho prosbami! Přichází blíže a blíže k Bohu. Ruka víry se vztahuje vzhůru, aby uchopila nikdy neselhávající zaslíbení Nejvyššího. Jeho duše zápasí v úzkosti. A má důkaz, že jeho modlitba je vyslyšena. Cítí, že vítězství je jeho. Kdybychom se my jako lid modlili tak, jak se modlil Daniel, a zápasili tak, jak zápasil on, pokořující své duše před Bohem, zakoušeli bychom stejně zjevné odpovědi na své prosby, jaké byly uděleny Danielovi. Poslyšte, jak předkládá svou při u dvoru nebes:“

„Můj Bože, nakloň své ucho a slyš; otevři své oči a pohleď na naše zpusťování i na město, které se nazývá tvým jménem; neboť své prosby nepředkládáme před tebou pro své spravedlivé skutky, nýbrž pro tvé veliké milosrdenství. Panovníku, slyš; Panovníku, odpusť; Panovníku, pozoruj a učiň; neprodlévej kvůli sobě samému, můj Bože; neboť tvé město a tvůj lid se nazývají tvým jménem. A zatímco jsem mluvil a modlil se a vyznával svůj hřích i hřích svého lidu, ... tu muž Gabriel, kterého jsem viděl v tom vidění na počátku, rychle přiletěl a dotkl se mne v době večerní oběti.“

„Zatímco Danielova modlitba vystupuje vzhůru, přichází anděl Gabriel, snášející se z nebeských dvorů, aby mu oznámil, že jeho prosby byly vyslyšeny a zodpovězeny. Tento mocný anděl byl pověřen, aby mu dal dovednost a porozumění, — aby před ním otevřel tajemství budoucích věků. Tak byl Daniel, když se horlivě snažil poznat a pochopit pravdu, uveden do společenství s poslem pověřeným Nebem.“

„Muž Boží se modlil ne za vzlet blažených pocitů, nýbrž za poznání Boží vůle. A po tomto poznání netoužil pouze pro sebe, ale i pro svůj lid. Jeho veliké břemeno spočívalo na Izraeli, který v nejpřísnějším smyslu nedodržoval Boží zákon. Přiznává, že všechny jejich pohromy na

ně přišly v důsledku přestoupení onoho svatého zákona. Říká: „Zhřešili jsme, dopouštěli jsme se bezbožnosti.... Pro naše hříchy a pro nepravosti našich otců se Jeruzalém i tvůj lid staly pohanou všem, kdo jsou kolem nás.“ Ztratili svůj výlučný, svatý charakter Bohem vyvoleného lidu. „Nyní tedy, Bože náš, vyslyš modlitbu svého služebníka i jeho úpěnlivé prosby a rozjasni svou tvář nad svou svatyní, která leží zpustošená.“ Danielovo srdce se s vroucí touhou obrací k zpustošené Boží svatyni. Ví, že její blahobyt může být obnoven jedině tehdy, až bude Izrael činit pokání ze svých přestoupení Božího zákona a stane se pokorným, věrným a poslušným.“

V odpověď na svou prosbu Daniel obdržel nejen světlo a pravdu, které on i jeho lid nejvíce potřebovali, nýbrž i pohled na veliké budoucí události, až k samému příchodu Vykupitele světa. Ti, kdo tvrdí, že jsou posvěceni, a přitom netouží zkoumat Písma ani zápasit s Bohem na modlitbě o jasnější porozumění biblické pravdě, nevědí, co je pravé posvěcení.

„Všichni, kdo srdcem věří Božímu slovu, budou lačnit a žíznit po poznání jeho vůle. Bůh je původcem pravdy. Osvěcuje zatemnělé porozumění a dává lidské mysli schopnost uchopit a pochopit pravdy, které zjevil.

„Daniel rozmlouval s Bohem. Nebe se před ním otevřelo. Avšak vysoké pocty, které mu byly uděleny, byly výsledkem pokoření a opravdového hledání. Nemyslel si, jak to činí mnozí v současné době, že nezáleží na tom, čemu věříme, jsme-li jen poctiví a milujeme Ježíše. Pravá láska k Ježíši povede k co nejpečlivějšímu a nejupřímnějšímu zkoumání toho, co je pravda. Kristus se modlil, aby jeho učedníci byli posvěceni skrze pravdu. Ten, kdo je příliš netečný na to, aby s úzkostlivostí a v modlitbě hledal pravdu, bude ponechán, aby přijal bludy, které se ukáží být zkázou jeho duše.“

„V době Gabrielovy návštěvy nebyl prorok Daniel schopen přijmout další poučení; avšak o několik let později, touže poznat více o věcech, které dosud nebyly plně vysvětleny, znovu se oddal hledání světla a moudrosti od Boha. „V těch dnech jsem já Daniel truchlil po tři celé týdny. Nejedl jsem žádný lahodný chléb, ani maso ani víno nevešlo do mých úst, a vůbec jsem se nepomazával... Potom jsem pozdvihl své oči a pohleděl, a hle, jakýsi muž oděný ve lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfazu. Jeho tělo bylo také jako chrysolit, jeho tvář jako vzhled blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže a jeho nohy podobné lesklému bronzu a hlas jeho slov jako hlas zástupu.“

„Danielovi se zjevil nikdo menší než Syn Boží. Tento popis je podobný tomu, který podal Jan, když mu byl Kristus zjeven na ostrově Patmos. Náš Pán nyní přichází s jiným nebeským poslem, aby Daniela poučil o tom, co se stane v posledních dnech. Toto poznání bylo dáno Danielovi a z vnuknutí zaznamenáno pro nás, na něž přišlo skonání věků.“ Review and Herald, 8. února 1881.

Výklad, který Gabriel, „nebesy pověřený posel“, přinášel Danielovi, byl dovršením výkladu, který začal Danielovi podávat v deváté kapitole. Metodologie „řádek za řádkem“ vyžaduje, abychom výklad i související okolnosti deváté a desáté kapitoly uvedli do vzájemného souladu, abychom správně rozdělili prorocké znázornění. Právě v tomto výkladu se spojují vidění řek Ulai a Hiddekel.

Daniel z knih Jeremjáše a Mojžíše porozuměl, že vysvobození Božího lidu je blízko. Tím Daniel představuje Boží lid posledních dnů, který chápe, že konečné vysvobození Božího lidu je blízko. Tito lidé posledních dnů rozpoznají, že byli duchovně rozptýleni, jak to představuje Daniel, který byl rozptýlen do otroctví sedmdesátiletého babylónského zajetí. Poté porozumějí, že oni, stejně jako Daniel, musejí projevít odpověď na svůj rozptýlený stav, která je v souladu s nápravou představenou „sedmkrát“ ve dvacáté šesté kapitole Leviticus.

Když se v posledních dnech projeví zkušenost pokory, kterou představuje Daniel a kterou vyžaduje náprava předložená v Leviticus 26, Boží lid posledních dnů bude po určité vymezené období truchlit. Toto časové období končí, když sestoupí Michael archanděl.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

A zahynete mezi pohany a země vašich nepřátel vás pohltí. A ti z vás, kteří zůstanou, budou chřádnout pro svou nepravost v zemích vašich nepřátel; a také pro nepravosti svých otců budou chřádnout spolu s nimi. Jestliže vyznají svou nepravost i nepravost svých otců, pro své přestoupení, jímž se proti mně provinili, i to, že se ke mně chovali nepřátelsky; a že i já jsem se k nim choval nepřátelsky a přivedl jsem je do země jejich nepřátel; jestliže tehdy bude pokořeno jejich neobřezané srdce a tehdy přijmou trest za svou nepravost: tehdy budu pamatovat na svou smlouvu s Jákobem, i na svou smlouvu s Izákem, i na svou smlouvu s Abrahamem budu pamatovat; a budu pamatovat na zemi. Země pak od nich osiří a bude užívat svých sobot, dokud bude bez nich ležet zpustošená; a oni přijmou trest za svou nepravost, protože, ano protože pohrdali mými soudy a jejich duše ošklivila si má ustanovení. Ale ani tehdy, když budou v zemi svých nepřátel, je nezavrhnou ani si je nezhnusím tak, abych je docela zahubil a zrušil svou smlouvu s nimi; neboť já jsem Hospodin, jejich Bůh. Ale kvůli nim budu pamatovat na smlouvu jejich předků, které jsem vyvedl z egyptské země před očima pohanů, abych byl jejich Bohem: já jsem Hospodin. Leviticus 26:38–45.